

Slovo k povzbuzení na neděli 18. května 2025, na **Pátou neděli velikonoční** – C
Biblická čtení: Sk 14,21b-27; Ž 145; Zj 21,1-5a; Jan 13,31-33a.34-35

Milé sestry, milí bratři,

první čtení ze **Skutků apoštolů** před námi dnes rozevřelo další ze svědectví o životě prvotní církve. Slyšíme o Pavlově první misijní cestě, konkrétně o Pavlově a Barnabášově působení, o hlásání evangelia v maloasijských městech.

Ve druhém čtení máme před sebou další úryvek z **Janova Zjevení**. I tato kniha je v určitém smyslu svědectvím o životě prvotní církve, protože není jen mystickým odhalením skrytých Božích pravd, apokalypsou, ale i tajemným pojmenováním reálné zkušenosti prvních křesťanů v době začínajícího pronásledování: Že Pán Ježíš zůstal lidem blízko, ať se děje, co se děje, že i navzdory všemu trápení a bolesti lze vidět otevřené nebe a zkoušet Boží útěchu.

V evangeliu začínáme číst z Kristovy Řечи na rozloučenou pronesené po poslední večeři. I tato řeč je nakonec o křesťanské zkušenosti. Pro dobu po Kristově odchodu, po jeho nanebevstoupení a seslání Ducha svatého. Pán Ježíš – v Janově podání – sám říká, jak s učedníky zůstane, k čemu má vést a co bude znamenat jeho tajemná přítomnost. Evangelium – to Janovo navíc psané až koncem 1. století – je tak nejen svědectvím Kristových činů a slov, ale i odrazem už i jejich naplnění.

Zkusme se nyní společně zastavit **nad třemi větami**, z každého dnešního čtení nad jednou.

Ježíšovo «Miluje se navzájem» se na první poslech nezdá být příkázáním novým. **Že láska** je **nejvyšší kategorií**, **nejkrásnější** hnutím lidského srdce a **nejvlastnější** lidskou činností, **že** na lásce stojí **přežitelnost světa** a mezilidských **vztahů**, to přeci uzná snad **každý člověk**, je-li aspoň trochu dobré vůle. Příkázání lásky k Bohu a člověku bylo **už** i shrnutím celého **Starého Zákona**. V tomto smyslu nové není. **Nová** je však **míra a způsob**, s jakými by měl člověk **milovat**: **«Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy»** říká Pán Ježíš.

Mírou a způsobem milování podle **Kristova příkázání** má být **jeho láska** k nám. Láska, která je **uskutečněním Boží lásky**, kdy Otec všechno dává Synovi a Syn zase Otci a Duchu svatému. V Trojici Syn **dostává** a zase **dává** celé své Božství v a tím **je a je Boží osobou**. **Nám** lidem pak svým **vtělením** a **křížem** dal vše, co mohl, **sám sebe**. A tak se stal naším Vykupitelem.

Taková láska je **ještě větší** – kvantitativně i kvalitativně – **než** i ta největší možná lidská láska. A přitom ve **snaze** o takovou lásku **dávající** opravdu **vše**, co může, podle Ježíšova příkladu, by měla spočívat její **křesťanská novost**.

Jestliže **Boží Syn** je tedy **dáváním** všeho Otci a tím **je sám sebou**, Synem a jestliže podobně se dal **i nám** lidem, pak **i člověk** se může nejvíce **stát sám sebou** a posloužit lidem, když začne **dávat** vše, co je a co může dát, o co se může rozdělit. Nemaje navíc nic, co by nebyl dostal. **Dáváním** se má člověk naději stávat co **nejpodobnějším Božímu Synu**, k jehož obrazu a podobě byl stvořen...

«Do Božího království vejdeme jen tehdy, když hodně vytrpíme» jsou slova, kterými Pavel a Barnabáš povzbuzovali maloasijské křesťany. Asi je **nemusíme chápat**, byť se tak v dějinách asi také dělo, jako **oslavu utrpení** pro ně samé. **Utrpení** je vždy utrpením, samo v sobě smysl nemá, bolí, bere a ničí. **Záleží** však na tom, co s ním člověk udělá, jak je přijme, jak v něm ob stojí, v co je promění.

Proto slovům apoštolů spíše můžeme rozumět jako **povzbuzení nenechat** se utrpením **zlomit**, pokorně a statečně je **přijmout**, když se mu není možné vyhnout. Nenechat se utrpením zatrpknout, zbavit touhy být dobrý a prospěšný.

A snad mu dát i nějaký **smysl**. Zejména spojením s **utrpením Kristovým**. Ve duchu onoho tajemného **«doplňování, co zbývá do plné míry Kristových útrap»**, jak o něm v Listě

Kolosanům píše svatý Pavel. Nabízením vlastního utrpení jako oběti **za spásu** druhých a světa. Tak totiž může dostat nějaký smysl i **čas znehodnocený** trápením.

Uvážíme-li navíc, že **opravdová láska** – přinejmenším v našem porušeném, poruchovém a křehkém světě – s sebou vždy přináší **nějaký rozměr utrpení**, pak slovům «do Božího království vejdemo jen tehdy, když hodně vytrpíme» můžeme také rozumět ve smyslu, že **do Božího království** můžeme vejít **jen tehdy**, když budeme **opravdově milovat**. I navzdory všemu protivenství, které takové milování s sebou může přinášet. Třeba **milování nepřátel**, bratrů a sester, o nichž můžeme mít pocit, jak by (nám) na světě bez nich bylo lépe. I o tom je přeci celé evangelium Pána Ježíše...

«**Hle, všechno tvořím nové**» jsou slova Boha, Krista, Beránka z nebe, jak je slyší vizionář Jan. Jsou to slova zaznívající zvláště do chvílí **zkoušek a těžkostí**, do času krize, tísně a rozhodnutí. Nejen v době sepsání Apokalypsy ale i dnes.

Bůh tvoří, protože **je láskou sám v sobě**. Je láskou **vycházející ze sebe**. A to jak **uvnitř** společenství osob Trojice, tak i **navenek**, vzhledem k jím tvořenému a v bytí udržovanému světu. **Otec** je pramenem lásky, **Syn** příjemcem a dárce lásky, **Duch svatý** láskou samou. Otec je **stvořitel**, dárce bytí. Syn je **vykupitel**, vtělená a ukřižovaná Boží láska. Duch svatý **posvětitel**, jako síla Boží lásky se rozlévá v našich srdcích. **Bůh je láska**, proto je, tvoří, vykupuje a posvěcuje.

Jen skutečná láska má sílu **tvořit** něco skutečně nového, Božího a lepšího. Boží sama ze sebe. Lidská s pomocí Boží. **I lidská láska**, jakákoli skutečná lidská láska má tak v sobě **tvůrčí sílu**. Svou láskou může každý **člověk** přispět nepatrným dílem **k proměně světa** k lepšímu, k zušlechtění svého kolem sebe, k jeho Boží **novosti**. Ke štěstí a spáse lidí. Jen láska je **trvalá** a svět **zbožšťující**. Láska je nejlepší **stopou**, kterou člověk může zde po sobě zanechat.

Milé sestry, milí bratři, třeba tedy **tři věty tří** dnešních čtení – «Miluje se navzájem», «Do Božího království vejdemo jen tehdy, když hodně vytrpíme» a «Hle, všechno tvořím nové» – si zkusme znovu **vštípit do paměti**. Aby nám – klidně jako onen meč Božího slova – **připomínaly**, že na čem opravdu nejvíce ze všeho záleží, je **láska**.

Víme to, ví to každý člověk, už Starý Zákon nám to řekl, mluví o tom lidské svědomí. **Kristus** však nejvíce zjevil a ukázal, **kam až** láska má jít, je-li toho potřeba: až **na kříž**. **Že** láskou-dáváním se **stává člověk** plně sám **sebou**. A proč tomu tak je. **Že** láska s sebou v našem porušeném světě vždy **nese** také **bolest**, kříž lásky. **Že** jedině láskou lze **přetvářet svět**, aby už nyní byl aspoň nějak začátkem **nebe**...

A tak dále, i to ostatně **víme**. Jen to **zkusit** – silou přátelství s Bohem skrze Krista – také **žít**. A vzpomenout si na to zejména ve chvílích a situacích, kdy se **mít rád** stane opravdu **těžkým a složitým** posláním. Právě tehdy přikázání **milovat jako Kristus** platí.

Ostatně možná právě proto Pán Ježíš formuloval své přikázání lásky **ve chvíli**, kdy ho – podle janovské chronologie – **Jidáš** odešel **zradit**. Možná je tento detail v evangeliu něčím mnohem výmluvnějším než jen časovou okolností...